

“মৰমৰ সন্তানসকল-জ্ঞান অমৃত হয় আৰু যোগ অগ্নি হয়, জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা তোমাৰ সকলো দুখঃ-বিষ নাইকিয়া হৈ যাব”

প্ৰশ্ন:-কি ৰস জ্ঞানেৰে প্ৰাপ্ত হয়, ভক্তিৰে নহয়?

উত্তৰ:-জীৱনমুক্তিৰ ৰস। ভক্তিৰে কোনেও জীৱনমুক্তিৰ ৰস পাব নোৱাৰে। বাবা যেতিয়া আহে তেতিয়া সন্তান সকলক যি নিৰ্দেশ দিয়ে, সেইয়াই জ্ঞান হয় সেইটোত চলিলেই স্বৰ্গৰ ৰাজপদ পোৱা যায়।

গীত:-ভোলানাথ কৈ নিৰালা.....

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলৰ ভোলা বাবাই সন্তানসকলক বুজাই আছে। এওঁক কোৱা হয় ভোলা বাবা। সদায় শিৱক বাবা বুলি কোৱা হয়। কোনো চিত্ৰ দেখক বা নেদেখক কিন্তু মনত পেলাই শিৱ ভোলানাথ। শংকৰ বা বিষ্ণু বা ব্ৰহ্মাক ভোলানাথ বুলি কোৱা নহয়। ভোলা শব্দ ক'লে মানুহৰ বুদ্ধিলৈ নিৰকাৰ শিৱবাবাৰ চিত্ৰহে আহে। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলে বাস্তৱত জানিছা। এতিয়া ভোলানাথ বাবা বুলি ক'লে ভক্তি মাৰ্গত থকা সকলৰ কোনো মুখ মীঠা নহয়। যিমানেই মহিমা কৰি নাথাকিলেও মুখ মীঠা নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে শিৱবাবাক মনত পেলোৱা। শিৱ ভোলানাথ বাবা বুলি ক'লে মুখ মিঠা হৈ যায়। শিৱবাবাই আমাক পঢ়াই স্বৰ্গৰ মালিক বনাই। বাবা বুলি ক'লে সন্তানসকলক সম্পত্তি নিশ্চয় মনত পৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সেইজনেই শিৱবাবা হয়, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপে তেওঁকেই কোৱা হয়। বৃক্ষৰ এটাই বীজ হয়। ঠিক সেইদৰে মনুষ্যৰ সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰো তেওঁ এক বীজ যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যক ৰচনা কৰা হয় কিয়নো তেওঁ পিতা হয় নহয় জানো। বাকী সকলোৱেই হল তেওঁৰ সন্তান। ভক্তৰ ভগৱান এজন বাবাই হয়। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে কিন্তু পুৰা নাজানে। এইটোও ড্ৰামাত বন্ধা আছে। সন্তানসকলক এই জ্ঞান আৰু যোগবলেৰে সদায় সুখী কৰি মই লুকাই যাওঁ। জ্ঞান সাগৰো এজনে হয়। যেনেকৈ পানীৰ সাগৰো এখনেই হয়। সাগৰক ভাগ কৰা হল- ভাৰতৰ সাগৰ, আমুকৰ সাগৰ। বাস্তৱতে সাগৰ এখনেই হয়। এই সাগৰক ভাগ কৰিব নোৱাৰে। এখনেই সাগৰ থাকে, যাৰ তুমি মালিক হ'বা। তাত ইমান বিলাক ভাগ নাথাকিব। এজন বাবা এখন ৰাজধানী থাকে। এই ভাৰততেই সৰ্বশক্তিমানৰ অধিকাৰী এখনেই ৰাজ্য থাকে। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্যক ভগৱান-ভাগৱতীৰ ৰাজ্য বুলিও কয়। বিদেশী সকলে ভগৱান ভাগৱতী বুলি কয়। কিন্তু নাজানে যে তেওঁলোকে কেতিয়া ৰাজ্য কৰিছিল। কেনেকৈ ৰাজ্য পাইছিল।

জ্ঞান সাগৰ এজন বাবাই হয়, তেওঁৰেই জ্ঞানেৰে সকলোৰে সংগতি কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলে জানা যে জ্ঞান সাগৰ আমাৰ সন্মুখত বহি আছে। তেওঁৰ পৰাই জ্ঞান গঙ্গা ওলাই গোটাই বিশ্বৰ সংগতি কৰে। ইয়াক জ্ঞান অমৃত বুলিও কোৱা হয়। অমৃত শব্দৰ পৰাই পূজাৰী সকলে ভৰি ধুই তাৰ অমৃত বনাই খায়। বাস্তৱতে তাক অমৃত বুলি কোৱা নহয়। আজি কালি ঔষধৰ নামো অমৃত ৰাখে, যাৰ পৰা সকলো দুখ দূৰ হয়। সেইটোও কোনো কথা নহয়। এইয়া বাবাই বহি সন্তান সকলক যোগ শিকাইছে। যোগক অমৃত বুলি কোৱা নহয়। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমাৰ সকলো বেমাৰ ২১টা জীৱনৰ বাবে দূৰ হ'ব। এইটো জন্মৰ নহয়, ইয়াত অস্তিম

সময়লৈকে ভোগী থাকিব। এইটো হৈছে যোগৰ কথা। বাবাই কৈছে যোগ লগোৱা তেতিয়া তোমাৰ সকলো বেমাৰ নষ্ট হ'ব। পুনৰ কেতিয়াও বেমাৰেই নহ'ব। তুমি পুৰুষাৰ্থ কৰিছা বাবাৰ পৰা স্বাস্থ্য সম্পত্তি ল'বৰ বাবে। তাত কোনো বেমাৰেই নহয়। মই তোমাক এনেকুৱা কৰ্ম শিকাওঁ যাৰ দ্বাৰা কেতিয়াও বেমাৰেই নহ'ব। কোৱা হয় ব্যাস ভগৱানে শাস্ত্ৰ বনালে....কিন্তু এইবিলাক সকলো নাটকত বনাই থোৱা আছে নাম হল ব্যাসৰ। এইয়া হ'ল বনাই থোৱা নাটক। যিবিলাক তুমি দেখিছা সেই সকলো বিলাক ড্ৰামাত বনাই থোৱা আছে, অবিনাশী বনাই থোৱা নাটক। এইয়া সলনি নহয়। ভক্তি মাৰ্গ দ্বাপৰ যুগৰ পৰা আৰম্ভ হয়। যিয়ে যিমানেই ভক্তিপঢ়ক নকৰক, শাস্ত্ৰ পঢ়ক কিন্তু ঘূৰি যাব নোৱাৰে।

সতোগুণাধৰ পৰা তমোগুণাধৰলৈ নিশ্চয় আহিবই লাগিব। এই কৰ্মক্ষেত্ৰৰ পৰা কোনেও বাহিৰত ওলাই যাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে আমি়েই সতোগুণাধৰ আছিলোঁ, এতিয়া আমি আকৌ তমোগুণাধৰ হলোঁ। ড্ৰামা অনুসৰি হবই লাগিব। ভক্তি মাৰ্গত ৰাতি আৰম্ভ হৈ আন্ধাৰ হৈ যায়। প্ৰথমতে ইমান আন্ধাৰ নাছিল যিমান এতিয়া হৈছে। ৰাতিকো প্ৰথমতে সতোগুণাধৰ তাৰ পাছত সতোগুণা-ৰজো-তমোগুণা বুলি কোৱা হয়। লাহে লাহে কলা কম হৈ - হৈ ঘোৰ আন্ধাৰ হৈ যায়। এতিয়া সৃষ্টিত বেহুদৰ গ্ৰহণ লাগি আছে। একেবাৰে তমসা আন্ধাৰ হয়। এইটো চন্দ্ৰৰ কথা নহয়, এইয়া হৈছে গোটেই পৃথিৱীখনৰ কথা। ৰাৱণৰ গ্ৰহণ লাগি আছে। দ্বাপৰৰ পৰা গোটেই বিশ্বত গ্ৰহণ লগা আৰম্ভ হয় অলপ অলপ লাগি যায়। অৱশেষত ভাৰত সম্পূৰ্ণ কলা হবলৈ ২৫০০ বছৰ লাগি যায়। এতিয়া ঘোৰ আন্ধাৰ হয়। ঘোৰ উজ্জ্বল অৰ্থাৎ দিন কৰা জন একমাত্ৰ বাবাই হয়। পতিতক পাৱন কৰা জন বাবাই হয়। মায়া ৰাৱণে পুনৰ ৰাতি ঘোৰ আন্ধাৰ বনাই দিয়ে। ভক্তি কৰি ভগৱানক স্মৰণ কৰিয়েই থাকে। ভগৱানে ভগৱানকতো মনত নেপেলাব। সৰ্বব্যাপী জ্ঞানী সকলক বুজাব লাগে যে ভগৱান এজনেই হয়। তেওঁৱেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হয়। বাকী সকলো ৰচনা হয়। ৰচনাৰ এনেকুৱা মহিমা কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। যদি কোনোবা আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কয় তেন্তে তেওঁৰ মহিমা কৰিব পৰা নহয়। গায়ন কেৱল এজন বাবাৰহে হয়। তেখেত পতিত পাৱন মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, সত্য, চৈতন্য হয়। আনন্দৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। কোনো মানুহৰ এনেকুৱা মহিমা হ'ব নোৱাৰে।

জ্ঞানৰ দ্বাৰা জীৱনমুক্তিৰ ৰস এক চেকেণ্ডত আহে। ভগৱানৰ বাণী বুলি গীতাত আছে -যজ্ঞ, তপস্যা, তীৰ্থ আদি কৰা বেদ শাস্ত্ৰ পঢ়া-এই সকলোবিলাক ভক্তি মাৰ্গ হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা মোৰ ওচৰত কোনো আহিব নোৱাৰে। অবশেষত সকলোকে অভিনয় কৰিবলৈ আহিব লগিয়া হয়। ভগৱান এজনেই হয়, তেওঁৱেই কৰণ কৰাবনহাৰ হয় সেইবাবে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সত্যযুগী আদি সনাতন ধৰ্মৰ স্থাপন কৰাই। মানুহক কৰণ কৰাবনহাৰ বুলি কোৱা নহয়। ভগৱানকহে ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক বুলি কোৱা হয়। সন্তান সকলক নিৰ্দেশ দি থাকে। নিৰ্দেশনাক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তান সকলক নিজেই বহি বুজায়। আত্মাক এই চকুৰে দেখা পোৱা নাযায়। অক্ষুটিৰ মাজত থাকে। মুখেৰে কথা কয়। পৰামৰ্শিতা পাৰমাৰ্শ্যও যেতিয়া আহে তেতিয়াহে মুখেৰে জ্ঞান শুনায। কৈছে মই এই শৰীৰত ৰখী হৈ বহি আছোঁ। তোমাক সহজ ৰাজ্যযোগ শিকাওঁ। তুমি ৰাজাৰূপী হোৱা। এনেকুৱা কোনো মানুহ নাই যি কয় যে হে মোৰ মৰমৰসন্তান তুমি ৰাজা ৰূপী হোৱা। বাবাৰ বাহিৰে কাৰো এনে কথা কোৱাৰ শক্তি নাই। বাবাইহে কৈছে হে সন্তানসকল। এওঁৰ আত্মাইও শুনিছে এওঁকো কৈছে- হে সন্তান, তুমি ৰাজাৰূপী হোৱা। তোমাক ৰাজপদৰ বাবে মই শিক্ষা দিব লাগে। ৫০০০ বছৰৰ আগতেও মই শিক্ষা দিছিলোঁ। প্ৰতি পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পাছত মই শিক্ষা দিওঁ। এনেদৰে কোনো সাধু সন্তাই ক'ব নোৱাৰে। বাবেইহে বুজাইছে তেওঁক নাৱৰীয়া

বুলিও কোৱা হয়। দৰাচলতে তোমাক বিষয় সাগৰৰ পৰা উলিয়াই গাখীৰ সাগৰলৈ লৈ যায়। তুমি বহুত আৰামেৰে বহি থাকিব। এতিয়া তুমি জানা যে মই ব্ৰহ্মাৰ শশীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। পুনৰ এই ব্ৰহ্মা সৰস্বতী বিষ্ণুৰ ৰূপ লয়। তুমি বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক বনা নহয় জানো। এইটো হৈছে গুপ্ত কথা। তোমালোক সন্তান সকলেহে জানা আৰু কোনেও নাজানে। প্ৰথম - প্ৰথম যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া তেওঁক বুজাব লাগে ভগৱান এজন, তেতিয়া হ'লে বাকী ইমান বিলাক সকলো তেওঁৰ সন্তান। পৰামপিতা পৰমাত্মা এজনেই হয়। তেওঁ হয় মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। সকলো ভক্ত, ভগৱান সকলোকে সুখ দিয়ে। ইয়াত কলিযুগত বহুত দুখী হয়। মনুষ্যই দ্ৰাহি দ্ৰাহি কৰি থাকে। সত্যযুগত দুখৰ কথাই নাই। ইয়াত গোটেই পৃথিৱীতে বহুত ভক্ত আছে। এই মন্দিৰ মজ্জিত আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। সত্যযুগত এইবিলাক নাথাকে। সেইয়া ভক্তিৰ বিভাগ হয়। এইয়া জ্ঞান বিভাগ। যেতিয়া ৰাতি আৰম্ভ হয় তেতিয়া প্ৰথমে প্ৰথমে সোমনাথৰ মন্দিৰ বনোৱা হয়। তোমাৰ ওচৰত কোনোবা যেতিয়া আহে তেতিয়া প্ৰথমে প্ৰথমে তেওঁক বুজোৱা যে ভগৱান পিতা এজন হয়। ভাৰততে গোৱা হয় তুমি মাত-পিতা.....এইয়া হৈছে মাতা পিতাৰ দেশ। জগত অম্বা, জগত পিতা দুয়োজনে আছে। দিলৱাৰা মন্দিৰ সঠিকৈ বনাই থোৱা আছে লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ মূৰ্তি মন্দিৰত শুদ্ধ ৰূপত বনোৱা আছে। কিন্তু আচল চিত্ৰতো বনাব নোৱাৰে। কোনোবা সঠিক চিত্ৰ লৈ পুনৰ বনোৱা হয়। তেওঁলোকে ৰাজ্য কৰিছিল সত্যযুগত। মানুহে কয়ও সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ লৰালিকালৰ কোনো বুৰঞ্জী নাই। ৰাধা কৃষ্ণৰ আছে। কৃষ্ণ জন্মাস্টমী পাতে কিন্তু নাৰায়ণ অষ্টমী ক'ত গ'ল। কৃষ্ণক আকৌ দ্বাপৰত লৈ গ'ল। ৰাধা কৃষ্ণ ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হয়, দুয়ো নিজৰ নিজৰ ৰাজধানীত থাকে, নিশ্চয় স্বয়ম্বৰ হয় হ'বলা তেতিয়াহে ৰাজসিংহাখনত বহিব। ৰাধা কৃষ্ণৰতো ৰাজ্য নাই। সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী বংশধৰ হয়। চন্দ্ৰবংশীত সূৰ্যবংশী কৃষ্ণ আহিব নোৱাৰে। বহুত খেলিমেলি লাগি গ'ল। সেইবাবে প্ৰথমে প্ৰথমে বুজাব লাগে ভগৱান এজন হয়। সেইবিলাক হয় শৰীৰৰ পিতা। স্ত্ৰীক নিজৰ কৰি স্ত্ৰীৰ পৰা সন্তানৰ জন্ম দিয়ে। স্ত্ৰীক নিজৰ বনাই লৈছে জন্ম দিয়া নাই। বিশ্বৰ পিতাইও কৈছে মই এওঁত প্ৰবেশ কৰি নিজৰ কৰোঁ। ভগৱানে সৃষ্টি কেনেকৈ সৃজন কৰিলে! এইটো কোনেও নাজানে। এনেকুৱা নহয় যে প্ৰলয় হৈ যায় আৰু সাগৰত পাতত আহে। যদি এনেকুৱা হয় তেন্তে কৃষ্ণই অকলে কেনেকৈ সৃষ্টি ৰচিব। দুজনতো লাগিব। স্ত্ৰীও লাগিব। কিন্তু এনেকুৱা কোনো কথা নহয়। বাবাই কৈছে মই তুলি লওঁ। তোমালোক সকলোৱে কোৱা - বাবা, আমি আপোনাৰ মুখবংশাৱলী হয়। মই এই মুখৰ আধাৰ লওঁ। কওঁ - হে সন্তান। তুমিও কোৱা - হে শিৱবাবা, আমি আপোনাৰ সন্তান আছিলোঁ এতিয়া আকৌ হৈছোঁ। বাবাই কৈছে মই তোমালোক সন্তান সকল বাবে স্বৰ্গৰ উপহাৰ আনিছোঁ। তুমি ইয়াত আছা স্বৰ্গৰ মালিক হ'বৰ বাবে। এইয়া ৰাজযোগ হয় আৰু ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। আৰু কোনো গুৰুৱে এই দৰে নকয় যে কি মই খ্ৰীষ্টান ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁ বা শিখ ধৰ্ম স্থাপন কৰোঁ। নহয়। তোমালোকে নতুন পৃথিৱীত ৰাজপদ লৱৰ বাবে শিক্ষা পাই আছা। এইটো আচৰিত কথা নহয় জানো। ভগৱান স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। তেন্তে নিশ্চয় আমি তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গ ৰাজপদ পোৱাৰ অধিকাৰ আছে নহয় জানো। সত্যযুগত ৰাজ্য আছিল, মনুষ্যৰ সৃষ্টি কেনেকৈ সৃষ্টি কৰে, এতিয়া তুমি জানিছা। ভাগবানুবাচ-এইয়া হয় মোৰ মুখবংশাৱলী। বাকী সকলো ৰাৱণৰ কোষ বংশাৱলী। সেইবিলাক ব্ৰাহ্মণ কোষ বংশাৱলী, তোমালোক ব্ৰাহ্মণ মুখ বংশাৱলী। তোমালোকে বুজাব পাৰা ব্ৰহ্মাৰ বংশধৰ নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণেই হয়। ব্ৰহ্মা হয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, তেতিয়াহে তেওঁৰ সন্তানো ব্ৰাহ্মণেই হ'ব। ব্ৰাহ্মণৰ পুতেক ব্ৰাহ্মণেই হয় নহয় জানো। তুমি হোৱা ব্ৰহ্মাৰ সত্য বংশধৰ ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণ সকলোতকৈ উচ্চ হয়। ব্ৰাহ্মণক টিকনিত ৰখা হৈছে। যেনেকৈ উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱবাবাক ত্ৰিমূৰ্তিৰ পৰা আঁতৰাই দিলে। সেইদৰে উচ্চতকৈও উচ্চ ব্ৰাহ্মণকো টিকণীৰ পৰা আঁতৰাই দিলে। বিৰাট ৰূপত ব্ৰাহ্মণক নেদেখুৱাই। কেৱল কয় দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ...প্ৰথম প্ৰথম

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা। তুমি কিমান ডাঙৰ সেৱা কৰা! উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তাৰপাছত তেওঁৰ পৰা জন্ম হোৱা তোমালোক সন্তান সকল। শিৱবাবা নতুন সংসাৰত নাহে। তোমালোক অহা। শিৱবাবাই কৈছে - মই তোমালোকক ৰাজ্য দিওঁ। তাৰপাছত মোৰ নামেই লুকাই যায়। মই লুকাই যাওঁ। মই কি কৰো, কেনেকৈ সৃষ্টি ৰছিলোঁ, এইকথা কোনেও নাজানে।

এতিয়া নতুন কোনোবা আহিলে বেছি মাথা নামাৰিবা। প্ৰথম প্ৰথম বাবাৰ পৰিচয় দিয়া। তেওঁ হয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। দেৱতা সকল স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। তাৰপাছত ৮৪ জন্ম লৈ লৈ এতিয়া তেওঁলোক শূদ্ৰ বৰ্ণত আছে। পুনৰ তেওঁলোকক ব্ৰাহ্মণ বনোৱা হয়। বৰ্ণও আছে নহয় জানো। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰও আছে। ব্ৰাহ্মণৰ টিকণীৰ আগত শিৱকো দিব লাগে নিশ্চয়। যেনেকৈ ত্ৰিমূৰ্তিত শিৱক দেখুওৱা হয়, ঠিক সেইদৰে ব্ৰাহ্মণৰ ওপৰতো শিৱক দেখুৱাব লাগে। বুজাব লাগে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰাঁছে। তেওঁলোকেই পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, তাৰপাছত ক্ষত্ৰিয়, তাৰপাছত বৈশ্য শূদ্ৰ বনে। প্ৰথম প্ৰথম যিকোনোকে অলফ হে বুজাব লাগে। সেইজন বাবাই এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰাছে তেতিয়াহঁলে সকলোৱে ভাই ভনী হোৱা। শিৱৰ সন্তানতো সকলো আত্মাই হোৱা। তাৰপাছত মনুষ্য সৃষ্টি ৰছা হয় তেতিয়া প্ৰথম প্ৰথম ব্ৰহ্মা, সৰস্বতী, ব্ৰাহ্মণ পৰা দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়....বনে। এইদৰেই মানুহৰ সৃষ্টিৰ বৃক্ষৰ বৃদ্ধি পায়। সেই পিতাক সকলোৱে পাহৰিলে। চোৱা, বাপদাদাই কিমান শুদ্ধ কৈ বুজাইছে। সন্তানসকলকো শিকিব লাগে। ঠিক আছে! মীঠা মীঠা বহুদিনৰ মুৰত লগপোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাত পিতা বাপদাদাৰ মৰম স্নেহ আৰু শুভ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মাৰ সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

১) আমি ৰাজকীয় হয়। স্বয়ং ভগৱানে আমাক ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰ সম্পত্তি দিছে, এইটো নিচাত থাকিব লাগে।

২) যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্ম দক্ষ কৰি সকলো বেমাৰৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে মুক্ত হোৱা। এই জন্মৰ কৰ্মভোগ স্মৃতিত থাকি পৰিশোধ কৰা।

বৰদান:- পৰিস্থিতিক চাইডচিন (পথৰ কাষৰ দৃশ্য) বুলি ভাবি পাৰ কৰি আগবাঢ়ি যাওঁতা মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা

সদায় নিজৰ মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান স্বৰূপৰ স্মৃতিত থাকা তেতিয়া প্ৰতিটো পৰিস্থিতি এনেকুৱা অনুভৱ হব যেন এইয়া চাইডচিন হয়। পৰিস্থিতি বুলি ভাবিলে ভয় লাগে চাইডচিন অৰ্থাৎ ৰাস্তাৰ দৃশ্য বুলি ভাবা তেতিয়া সহজে পাৰ কৰিব পাৰিবা কিয়নো দৃশ্য চাই আনন্দ লাগে, ভয় নালাগে, বিঘ্ন-বিঘ্ন নহয় কিন্তু আগ বঢ়োৱাৰ সাধন হয়। পৰীক্ষাৰে ক্লাছ আগ বাঢ়ে, এইবাবে কোনো কথাত ৰৈ নাযাবা, সদায় মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ - এই স্মৃতিয়ে উন্নতিৰ উনুভৱ কৰি থাকা।

শ্লোগান:- এনেকুৱা সহযোগী হোৱা যাতে আপোনাক দেখিলে আনৰ যোগ লাগি যায় যেন।